

Euroja korvat ja silmät täynnä

Tiedotusvälineet ovat tällä hetkellä täynnä ilosanomaa vuodenvaihteen rahanmuutoksesta. Toimitajat miettivät kuumeisesti kiinnostavia jutunaiheita eurosta. Tosin he yleensä epäonnistuvat siinä. Toimittajille euron tulo aiheuttaa päänvaivaa, sillä asia on tärkeä mutta auttamattoman tylsä. Vai muistako joku nähneensä tai lukeensa kiinnostavan eurojutun?

Rahanmuutos ei kiinnosta tavallista kaduntalajaa. Raha vaihtuu, mutta mitä siitä. Tärkeämpää on edelleen se, mitä rahalla saa. Tai oikeastaan se, mihin rahat eivät riitä. Sillä ei ole merkitystä, minkälaisia oravannahkoja kulloinkin käytetään tavaroiden ostamiseen. Olut maistuu edelleen oluelta, ostettiin se sitten markoilla tai euroilla. Toivottavasti.

Vaikka toimittajat tuskailivat tylsien eurojutujen kanssa, tiedotusvälineiden ilmoitusmyyjät hykertelevät tyytyväisinä. Maailmantalous uskii ja yritykset ovat nipistäneet mainosmenojaan. Euron tiedotuskampanjat ovat tulleet medialtaolille kuin taivaan lahjana.

Eurokampanjat kärsivät samasta ongelmasta kuin toimittajien eurojutut. Paljon melua mutta vähän sisältöä. Yhdessä kampanjassa kerrotaan, että "euro on yhteinen rahamme." Ja tähän käytetään Suomessa rahaa 36 miljoonaa markkaa.

Kampanjasta olisi voinut tehdä myös mielenkiintoisen. Esimerkiksi Itävallassa kampanjassa käytetään Euroteräsmiestä. Ehkei kaikkein omaperäisintä, mutta ainakin kiinnostavaa. Samalla tavalla euromaissa pidetään vuodenvaihteessa gaalailallisia, ilotulituksia ja konsertteja euron tulon juhlistamiseksi. Suomessa on ideoitu, että pääministeri **Paavo Lipponen** kävisi uudenvuoden yönä nakkikioskilla ostamassa lahjiirakan euroilla. Hyvä Suomi!

Ei ole ihmisten vika, jos eurojutut ja -mainokset ohitetaan tyyneästi vaihtamalla kanavaa tai kääntämällä lehden sivua. En ihmettele asiaa yhtään. **Hannele Laurin** avioliittokin on kiinnostavampi aihe. Entä jos Hannele Laurista tehtäisiin meidän oma Euroteräsnaismme?

TOMI LÄHDENIEMI

Kirjeet & kolumnit

Mielipidepalstalla sana on vapaa mutta pakollinen. Kirjoita ja purnaa mistä tahansa. Ilmaise itseäsi ytimekkäästi. Toimitus muokkaa ja otsikoi tekstejä tarpeen mukaan. Julkaisemme vain kirjoituksia, joiden mukana seuraavat tekijän nimi ja yhteystiedot. Nämä jäävät vain toimituksen tietoon, jos haluat käyttää nimimerkkiä.

Väistyvä puheenjohtaja sanoo loppusanat

Olkaa rohkeita

Vuosi alkaa olla loppuillaan. Tämä tarkoittaa myös sitä, että Tamy saa kohta uuden puheenjohtajan ja hallituksen. Toivotan onnea uudelle edustajistolle, hallitukselle ja hallituksen puheenjohtajalle. Omalta osaltani tämä puheenvuoro olkoon jonkinlainen tilinpäätös kuluneesta kahdesta vuodesta Tamyn hallituksessa.

Kaiken kaikkiaan ylioppilaskuntatoiminta on mielenkiintoista, ja se koskettaa monia ihmisiä. Jaostojen ja ainejärjestöjen kautta liiki kaikilla opiskelijoillamme on linkki myös ylioppilaskuntaan. Tästä huolimatta usein kysytään oikeutusta ylioppilaskuntien olemassa-

ololle kokonaisuudessaan tai legitimaatiota ottaa kantaa "ei suoranaisesti opiskelijoita opiskelijoina koskettaviin kysymyksiin". Tamyn edustajistovaalien äänestysprosentti laski edellisissä vaaleissa, ja se ylitti tällä kertaa varsin niukasti 20 prosentin rajan. Tämä ei kansallisessa mittakaavassa ole mitenkään poikkeuksellista, sillä vain harvoin edustajistovaaleissa ylletään yli 30 prosentin äänestysaktiivisuuteen. Vaaleista tiedottaminen ja julistekampanjat eivät näytä auttavan, vaikka nämä ovat osallistuminen voisi olla vielä vähäisempää. Missä siis vaikuttaa tämä nukkuvien opiskelijoiden puo-

lue?

Luulen, että monet opiskelijat jättävät äänestämättä sen vuoksi, että he eivät muutenkaan liiku yliopistolla. Suuri osa opiskelijoista käy ansioityössä, ja tämän lisäksi he saattavat asua toisella paikkakunnalla. Jotkut opiskelevat täysipäiväisesti vain noin joka toinen vuosi. Toiset opiskelevat vain osapäiväisesti työnteon tai lastenhoidon ohella. Opiskelijoita he ovat yhtä kaikki, vaikka heitä ei yliopistolta säännöllisesti tavoitaisikaan.

Opiskelijoita siis löytyy moneen lähtöön. Kaikkiin pätee kuitenkin se sääntö, että poissaolo yliopistolta ei tarkoita yliopiston resurssi-

en valumista hukkaan. Tästä huolimatta olen useammin kuin kerran kuullut väitettävän, että nimenomaan tehotomasti opiskelevat ovat syynä kaikenlaisiin ongelmiin, joita yliopistolaitoksessa tai yhteiskunnassa yleensä nähdään olevan. En tiedä, ovatko kaikki keskusteluun osallistuneet tietoisia siitä, että luentosaleihin tai seminaariluokkiin ei jää tyhjiä pulpetteja sen vuoksi, että joku opiskelee keskimääräistä hitaammin. Kurseille voi mennä koska tahansa ja suorittaa opintonsa omassa tahdissaan. Empiiristen havaintojeni mukaan yliopiston kurssit noin yleensä ovat ainakin

Ilmoitus Aviisissa 5.12.1977

Aviisi 24 vuotta sitten

5.12.1977 Aviisin päätoimittaja **Jukka Tuurala** kirjoitti lehden pääkirjoituksen otsikolla *Murhapoltto*. Kirjoituksen takana on *Tiedonantaja*-lehteä painaneen kirjapaino Kursiivin tuhopolitto.

"Kansaamme painaa työttömyys, näköalattomuus, epätoivo. Monopolipääoma poliittisine esikuntineen vaatii, laatii ja toteuttaa yhteiskuntasopimusta saman menon jatkamiseksi. Liian monet myöntävät oikeiston tahtoon, luopuvat vaatimasta, tahtomasta – ihmismäisestä elämästä. Fasismi versoo."

"Jo nyt on nähtävissä, että fasismien toimeenpanemaa Tiedonantaja-lehteä painavan kirjapaino Kursiivin murhapolttoa pyritään käyttämään näennäisesti vastakohtaiseen yhteiskuntasopimusideologian tarpeisiin. Röyhkeästi pyritään väittämään, että fasisitit eivät itse asiassa olisikaan murhapoltton takana. Tai jos ovatkin, niin vikaa vastaan koskettava myös meitä joikaista. Vastuu fasismin kirkemisestä on meillä jokaisella, kaikilla demokraateilla ja rauhantahtoosilla ihmisillä."

todella tuhoisa esiintyminen jää myös viimeiseksi tällä erää ja iäti."

"Vaatimukset kohdistuvat ennen muuta valtiovaltaan. Pariisin raukaisen yhteiskuntasopimusideologian fasisitisen toiminnan maassamme. Jo nyt on fasisiteja siedetty liian kauan."

"Mutta toiminta fasismin vaaraa vastaan koskettava myös meitä joikaista. Vastuu fasismin kirkemisestä on meillä jokaisella, kaikilla demokraateilla ja rauhantahtoosilla ihmisillä."

Viimeksi: Kaipaatko jo lomaa?

Kyllä 100%

Ei 0%

"Lomaa ulkomailla opiskelusta... loma alkaa silloin kun palaan takaisin Suomen kamaralle!"

"Liian monta juttua tehtävänä yhtä

aikaa. Lomalla kurssitkin on tauolla."

"En ole vuoteen pitänyt, kun ei ole rahatilanne antanut myöden. Pää hajoaa ja perse!"

eaviisi

Aviisin puuhanurkka

Aviisin tiukka tietoskaba

- Kenen kirjoittama on erästä mediakohua käsittelevä kirja Inhimilliset tekijät?
- Mikä tuotemerkki on Taarup?
- Minkä kaupungin ravirata on Sorsasalo?
- Kumpi liitettiin Tampereeseen ensin, Aitolahki vai Teisko?
- Mitä ohjelmaa voi kuunnella Radio Suomelta sunnuntain ja maanantain välisenä yönä yhdestä eteenpäin?
- Mikä tutuimmin yhdistää Fagerholmia, Märketiä, Kylmäpihlajaa ja Ristinaa?
- Mikä on konstaapeli Reinikaisen etunimi?

riittävän täynnä, eikä yhden opiskelijan poissaolo jää korvautumatta jonkun muun läsnäololla. En väitä, etteikö olisi hyvä, että opiskelijat valmistuisivat nopeammin. Joillakin koulutusaloilla tämä ei valitettavasti ole mahdollista. Toisaalta taas työelämän vaatimukset saattavat olla niin laajoja, että opiskelijan on opintojen ohella mm. hankittava kosolti työkokemusta sekä kielitaitoa opiskelemalla tai harjoittelemalla ulkomailla. Humanistisilla tai yhteiskuntatieteellisillä aloilla tämä voi tarkoittaa jopa yhtälöä, jossa on opiskeltava, hankittava toimeentulo työnteolla sekä lisäksi tehtävä

keus kotiin ja opintotuen asumislisään ympäri vuoden riippumatta opintosuorituksista. Olemme yhtä mieltä siitä, että opintorahan taso on jäänyt häpeällisen paljon jälkeen elinkustannusten noususta. Olemme yhtä mieltä siitä, että nämä epäkohdat tulee korjata.

Hyvää jatkoa teille. Onnea ylioppilaskunnan ja opiskelijaliikkeen uusille voimille. Olkaa rohkeita.

ANNE HILDÉN
TAMYN PUHEENJOHTAJA

vastaukset:

- Hilkka Ahteen
- miitoslippurit
- Kiopia
- Aitolahki (1966, Teisko 1972)
- Pekka Saurin Yölinjaa
- Ne ovat rannikkokääsäemia.
- Arntti
- Akkaa päälle: Oikoulet
- Yhdistyneen loppusuojitus
- Mies pyytää vaimoan hakemaan ohjua.
- naama ja Yrjö
- Eläkeläiset
- torstaisin kello 21
- Paska-Avenue

Viime puuhanurkan voittajat

Viime Aviisissa olleen ristikon vastaus on ohessa.

Oikeita ratkaisuja tuli kasa, ja oikeiden joukosta onnetarinna suosi **Anja Aaltoa** ja **Minna Rämöä**. Voittajat voivat riemuuta jylhästä Aviisi-t-paidastaan. Palkinnot voi noutaa Aviisista, Kauppakatu kymppistä.

prokuraattori

Joulusatu

Olipa kerran mies, joka halusi yllättyä. Yleensä hän näki paljon vaivaa, jotta näin ei pääsisi käymään, mutta nyt oli joulua. Valvotuissa oloissa hyvin suunniteltu, turvallinen pikku yllätys saattaisi kohtuudella nautittuna tulla kysymykseen.

Mies meni kauppaan.
"Päivää. Haluaisin ostaa itselleni yllätyslajhan."
"Valitan, mutta ne loppuivat juuri."
"Sepä ikävä yllätys."

"Ei, kyllä ne olivat oikein onnistuneita - olemme saaneet niistä hyvää palautetta. Mutta ne ovat nyt lopussa."

Mies oli pettynyt, muttei joutunut pois talaltaan. Yleensä hän kammosi joululahjoja. Koskaan ei voinut tietää, mitä niihin oli piilotettu. Kun muut aattona availivat pakettejaan innosta pihisten, hän tyytyi seuraamaan riehaa huolestuneesti sivusta. Hän oli estänyt toiveen, ettei hänelle annettaisi lahjoja, vaan että lahjoitettaisiin pieni summa kauheitten katastrofien uhreja auttavan järjestön tilille.

Jouluruuasta mies piti. Se maistui joka vuosi samalta. Vain riisipuuro arvelutti häntä, sillä siinä piileskeli arvaamaton manteli. Joulua kotoisine tapoineen oli kuitenkin hyvä juhla verrattuna uuteen vuoteen. Räjähävä taivas, sinkoilevat samppanjapullon korkit ja kaduilla riekkuva bakkanaali inhottivat häntä. Hän jäi yleensä kotiin koiransa kanssa, joka ei myöskään voinut sietää paukkupompeja. Koira ymmärsi häntä.

Mies ei lukenut kirjoja, sillä hänestä oli epämielityttävää, että tarinan juoni oli etukäteen päätetty hänen voimatta vaikuttaa siihen. Samasta syystä myös unien näkeminen oli miehestä ahdistavaa. Lääkäri oli kirjoittanut hänelle unilääkerekseptin. Mies ei kuitenkaan koskaan tarvinnut ensimmäistään pilleriä, sillä lääkäri, joka oli puhua päättänyt taukoamatta koko vastaanoton ajan, oli hirnahdellen kertonut hänelle juuri kuulemansa vitsin. Mies oli kirjoittanut sen muistiin säännöllisellä käsialallaan reseptin toiselle puolelle. Ei siksi, että vitsi olisi ollut erityisen hauska, vaan siksi, että se oli totta.

Kun aattoyönä miehen puoliso avasi sieraimet jännityksestä väristen joululahjakirjansa, jonka seuraksi hän oli tuonut vuoteeseen suklaarasian jäännökset ja suuren kinkkuvoileivän, mies aukaisi hyvässä järjestyksessä olevan yöpöytänsä laatikon. Hän joi lasillisen vettä ja otti sitten esille siististi kahtia taitetun reseptin, avasi sen ja luki hiljaa huuliaan liikuttellen kuin iltarukouksen, mitä oli kirjoittanut:

"Elämän määritelmä: sukupuoliteitse tarttuva, aggressiivisesti etenevä, ajoittain tuskallinenkin sairaus, joka väistämättä johtaa kuolemaan." Sitten mies sulki silmänsä ja nukkui levollisesti läpi jouluyön. Aamulla kun hän heräsi, taivaalta leijui suuria pehmeitä lumihiuhtaleita, joista tuli hyvälle mielelle.

JUSSI FÖRBOM

eläintarha

Kettu. Yläasteella pidin ainekirjoituksesta. Dramaattisesta ainekirjoituksesta.

Yksi jännittävimmistä tarinoista kertoi monen sivun verran metsän sympaattisten asukkien karuista kohtaloista. Rooleissa loistivat hirvi, kettu ja toinen kettu.

Hollywoodissa osat olisi jaettu tyyliin: **Sean Connery**, **Tom Cruise**, **Nicole Kidman**.

Niin mieleenpainuvasta dramatiikasta ei tosin ollut kyse, että muistaisin enää juonen kulkua.

Tarina taisi olla jotain tyyppillistä metsäkamaa. Metsänruhtinas jättää kruununsa poistuakseen vihreämmille metsästyksille, kun rakastettukin on takertunut piikkilankaan tahi jäänyt saaliiksi. Tiedäthän.

Herkullisimmat yksityiskohdat ovat sentään painuneet mieleeni.

Näyttelijöiden nimet esimerkiksi. Hirvi ei ollut mikä tahansa hirvi, vaan Harmaa.

Upeanpunaisen kettuystävän nimitin Sebastianiksi.

Nämä nimet olivat dramaattisen perinteeni mukaisia ja säilyttivät mahtipontisen tarinan perusvireen. (**Barbara Cartland** olisi koska vain lainannut nimiä eläinromanssiinsa.)

Viimeisessä nimivalinnassa kuitenkin repshahdin kaidalta polulta, täytyy myöntää.

Sebastianin suuren rakkauden nimi oli Anneli.

SANNA KANGASNIEMI